

колко люде могат да се сражаватъ противъ стотини, да имъ прѣграждатъ пѣтя чрѣвъ натрупване насѣчени дърва или чрѣвъ гърмене изъ ущелията. Никога тукъ нѣма да има недостатѣкъ нито отъ хлѣбъ, нито отъ мѣсо, нито отъ паше; тукъ домашнитѣ стада и дивитѣ звѣрове всѣка година се плодятъ и размножаватъ, ако би даже людѣтъ бевъ спрѣние да вокуватъ; тукъ може въ едно и сѣшо врѣме да сѣятъ, да женатъ и да се сражаватъ, да прѣслѣдратъ неприятеля, да отсичатъ съ сабятѣ неприятелската глава и съ сѣрпа да женатъ пожелтелитѣ класове, да живѣятъ и да се биятъ по такѣвъ начинъ по тѣгара. до когато не се спечели побѣдата и свободата. Тойзи таборъ, наобиколень съ Балканитѣ, съ едното рамо се опира до Черно Море, съ другото се простира до сѣрбската Шумадия, а съ Малкитѣ Балкани прѣвъ Малкитъ и Бачковскитѣ вѣнастери, прѣвъ Къркъ-Клесе, нѣкога украсень съ четиредесетъ церкви и съ толкова башни, се простира съ своитѣ шестестѣ джбрави до Стамбулъ, обгражда околорѣстъ Пловдивъ съ гори до сѣрбската гравица и до гиритѣ, кѣто Гърцитѣ наричатъ Родопскѣ. Колко долини има тукъ, изобилни съ жито, съ богати стада, обкрѣжени като съ черчевета отъ Балканитѣ и прорѣзани съ рѣки! Въ южнитѣ долини Арда, Марица и Тунджа, въ Великитѣ Балкани Лудата Камчия и споксѣвитѣ Марашъ, на сѣверъ Явтра, която, като имѣя се вне нѣ видъ на кълба, а отъ кълбата се равнѣга като лента; въ тѣя рѣки има толкова риба, колкото въ лѣсовитѣ ягоди и гѣби. Колко има тукъ храна за добитѣва, колко има полета за нахѣлтанье и за нахлѣване! Отъ този Божий таборъ може да се държатъ на юда хиляди второжени люде и да се основе тамъ отбранителный лагеръ на свободата. Съ такова богатство е надарилъ Богъ тѣзи Българска гема! Но кѣдѣ сѣ се дѣнали Хуннитѣ на Атилла, кентавритѣ на тойзи бичъ Божий? Въ табора тѣхъ ги вече нѣма и едва ли тѣ въ него ще се псѣвятъ. На такива мисли се прѣдаваше младий Данко когато сѣвийтъ неговъ Черпански конь, съ черна рѣзка на гърба и съ черна грива, прѣминаваше